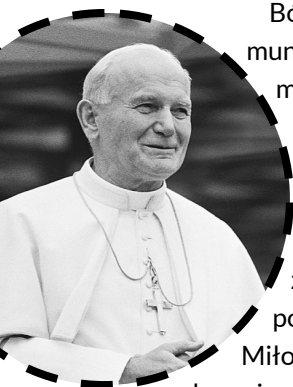

I. MAŁŻEŃSTWO W ZAMYŚLE BOGA

Z NAUCZANIA ŚW. JANA PAWŁA II:

Bóg jest miłością i w samym sobie przeżywa tajemnicę osobowej komunii miłości. Stwarzając człowieka na swój obraz i nieustannie podtrzymując go w istnieniu, Bóg wpisuje w człowieczeństwo mężczyzny i kobiety powołanie, a więc zdolność i odpowiedzialność za miłość i wspólnotę. Miłość jest zatem podstawowym i wrodzonym powołaniem każdej istoty ludzkiej.

Człowiek jako duch ucieleśniony, czyli dusza, która się wyraża poprzez ciało, i ciało formowane przez nieśmiertelnego ducha, powołany jest do miłości w tej właśnie swojej zjednoczonej całości. Miłość obejmuje również ciało ludzkie, a ciało uczestniczy w miłości duchowej.

W następstwie tego płciowość, poprzez którą mężczyzna i kobieta oddają się sobie wzajemnie we właściwych i wyłącznych aktach małżeńskich, nie jest bynajmniej zjawiskiem czysto biologicznym, lecz dotyczy samej wewnętrznej istoty osoby ludzkiej jako takiej. Urzeczywistnia się ona w sposób prawdziwie ludzki tylko wtedy, gdy stanowi integralną część miłości, którą mężczyzna i kobieta wiążą się z sobą aż do śmierci. Całkowity dar z ciała byłby zakłamaniem, jeśli nie był znakiem i owocem pełnego oddania osobowego, w którym jest obecna cała osoba, również w swym wymiarze doczesnym. Jeżeli człowiek zastrzega coś dla siebie lub rezerwuje sobie możliwość zmiany decyzji w przyszłości, już przez to samo nie oddaje się całkowicie.

Ta całkowitość, jakiej wymaga miłość małżeńska, odpowiada również wymogom odpowiedzialnego rodzicielstwa, które będąc w rzeczywistości nastawione na zrodzenie istoty ludzkiej, przewyższa swą naturą porządek czysto biologiczny i nabiera w całej pełni wartości osobowych, a dla jej harmonijnego wzrostu konieczny jest trwałość i zgodny wkład obojga rodziców.

Jedynym „miejszem” umożliwiającym takie oddanie w całej swej prawdzie jest małżeństwo, czyli przymierze miłości małżeńskiej lub świadomy i wolny wybór, poprzez który mężczyzna i kobieta przyjmują wewnętrzną wspólnotę życia i miłości, zamierzoną przez samego Boga, która jedynie w tym świetle objawia swoje prawdziwe znaczenie. Instytucja małżeństwa nie jest wynikiem jakiejś niesłusznej ingerencji społeczeństwa czy władzy ani zewnętrznym narzuceniem jakiejś formy, ale stanowi wewnętrzny wymóg przymierza miłości małżeńskiej, które potwierdza się publicznie

jako jedyne i wyłączone, dla dochowania w ten sposób pełnej wierności wobec zamyśłu Boga Stwórcy. (FC, 11)

Małżeństwo, jako związek wyłączny i trwały, jest święte, ponieważ bierze początek z Boga. Przyjmując sakrament małżeństwa, chrześcijanie zostają włączeni w stwórczy zamysł Boga i otrzymują łaski, których potrzebują, aby wypełnić swoją misję, aby wychować i uformować swoje dzieci i odpowiedzieć na wezwanie do świętości. Małżeństwo różni się od wszelkich innych ludzkich związków, ponieważ jest oparte na wzajemnej akceptacji dwojga małżonków, którzy mają przez to stać się «jednym ciałem» (Rdz 2, 24), żyjąc we wspólnocie życia i miłości, powołanej, aby być «sanktuarium miłości» (por. *Evangelium vitae*, 59). Trwając wiernie i wytrwale w tym związku, małżonkowie służą dobru instytucji rodziny i ukazują, że mężczyzna i kobieta potrafią oddać się sobie nawzajem na zawsze oraz że ten dobrowolny i trwały dar nie odbiera im wolności, ponieważ w małżeństwie osobowość każdego z nich musi pozostać nienaruszona, aby oboje mogli realizować wielkie prawo miłości: oddać się sobie nawzajem, by razem podjąć zadanie, które Bóg im powierza. (22 stycznia 1998 r., Kuba)

MYŚLI DO REFLEKSJI:

Św. Jan Paweł II wiele miejsca w swoim nauczaniu poświęcił zagadnieniu małżeństwa i rodziny. Spróbujmy dotknąć genezy tego szczególnego powołania i misji człowieka. Dlatego pomyśl:

- W jaki sposób człowiek, który wybiera drogę powołania małżeńskiego, realizuje prawdę o tym, że jest stworzony na „obraz i podobieństwo” Boga?
- Jaki związek ma małżeństwo z przeżywaną przez ludzi miłością?
- Jaka postawa stoi u fundamentu życia małżeńskiego?

Miejsce na notatki:

